

Vážený pane Bárto,

píšu Vám v reakci na Váš pondělní koncert v aule naší školy. Cítím se povinna dodat, že v aule školy Gymnázia Jiřího Ortena, aby snad nevznikly nějaké spekulace z jakékoli strany. Na koncert jsme byli všichni zvědaví, takováto příležitost se naskytne skutečně jen ojedinele. I přes tuto skutečnost si však myslím, že moderní klasická hudba není žánr, který by oslovil úplně každého, a už vůbec ne žáky různého věkového složení, od primy až do oktávy, přesto jsme však schopni, a dokonce s jistým nadšením a úctou také ochotni, vyslechnout skladby, které nám sice moc neříkají, ale když už nic jiného, obdivujeme schopnost hudebníků vyluzovat tak nádherné tóny a koukáme doslova s otevřenou pusou na rychlost a plynulost hry. Samozřejmě ne všichni. Ale to už je svědomí každého z nás, meze slušnosti a také určitá schopnost být nenápadný – s lítostí musím dodat, že ne všichni tímto darem oplývají.

Vaší návštěvy na naší škole si velmi vážíme a děkujeme jak Vám, tak našim učitelům za to, že nám umožnili, v podstatě nedobrovolně, seznámit se také s jiným druhem hudby, než je deathmetal nebo pop, který dnešní mladá generace slýchá po všech barech a putykách. V počtu přibližně 400 lidí, který se v aule nashromáždil, je opravdu neskutčné zachovat absolutní klid, zvláště pokud zadní řady neslyší téměř nic z dlouhých proslovů o mládí na konzervatoři, schopnosti bývalých spolužáků hrát fotbal a jejich rodinách. Tři skladby, sebevíce krásné, které jsme tedy nakonec slyšeli, neměly šanci vyvážit mnoho slov, která padla – některá více, některá méně trefně. Chyba však byla na obou stranách. 400 mladých lidí, tedy studentů, zkrátka nevydrží nechat si všechny své pocity „napotom“ a hovořit o nich za zavřenými dveřmi už jen z toho důvodu, že o svých názorech jsme zvyklí diskutovat a obhajovat je před ostatními. Na druhou stranu, měli bychom se naučit, že v některých situacích je lepší „držet huby“, jak jste sice trefně, nikoli však příliš lichotivě poznamenal, a zkusit vést nejdříve vnitřní monolog, než něco řekneme. Devadesát procent lidí v sále však tento monolog vedla. Smůla jen, že těch zbylých deset procent postrádá nejen míru společenské slušnosti, nýbrž podle všeho i malou

dávku logického myšlení – ti nejvíce upovídání si sedli dozadu, odkud se na pódium vše krásně nese. Ach ta akustika. Váš odchod s cellem uprostřed koncertu nebyl tedy tak úplně neopodstatněný – slyšel jste šum ze zadních řad a domníval jste se, že mluví o Vás bez Vás, a tak Vám dávají najevo svůj nezájem. Je ovšem potřeba uvědomit si, že mezi nezájmem o Vás a nezájmem o slova je veliký rozdíl. A rozhodně si nemyslím, že nezájem by byl mířen na Vaši osobu – ostatně mnoho hudebníků i „nehudebníků“ Vás obdivuje pro to, co jste ve svém profesním životě dokázal. I proto mě, a nejen mě, celou naši školu, zaráží Vaše slova určená pro nás, která jste v afektu použil, a která nehodlám ani vyslovit, natožpak napsat. Myslím však, že Vy byste s tím neměl sebemenší problém. Naši disciplinovanost dokazuje i jiná věc: Když jste se po dlouhém přemlouvání rozezleně vrátil na pódium, abyste si nechal potřást rukou a předat růži, zatleskali jsme Vám – hodně jsme Vám zatleskali –, což některé stálo symbolicky mnoho sil. Myslím, že se ne jeden člověk musel držet, aby nezačal pískat. Ale zvládli jsme to s grácií, a stejně tak i Vy.

A jelikož ráda na všem hledám pozitiva, sdělím Vám také svůj poznatek. Díky Vám jsem si uvědomila, co nás vlastně tak odlišuje od žáků jiných typů škol – ne ani tak znalosti, spíše naše smýšlení. Vážíme si toho, že jste mezi nás dorazil, a to i přesto, že jste nás tímto způsobem poněkud zdiskreditoval a vzbudil ve všech přítomných dojem, že jsme jen banda nevychovců, která si nezaslouží, aby jí někdo koncert moderní klasické hudby vůbec předváděl. Nebo možná právě proto. Ale zpět k pozitivu: Váš koncert měl i výchovnou funkci, naučili jsme se, že je lepší držet jazyk za zuby, a to i v případě, že nás téma zrovna příliš nezaujalo. To nám posílilo naše vědomí gymnaziálních studentů – budme k sobě upřímní – na jiné škole by se mnoho lidí zachovalo jinak.

S pozdravem vážná obdivovatelka hudby, nikoli však umělkyně,
Martina Veberová